

Det trygge sted

I slutningen af april holdt historikeren og forfatteren Bo Lidegaard et foredrag på Motorfabrikken Marstal. Emnet var Ærø i den verden, vi oplever netop nu, og Lidegaards fremlægning demonstrerede et virtuost overblik over tiden siden 1945. Det var simpelthen fremragende!

Han påpegede, hvordan en lang række instanser, som var skabt efter 1945 for at skabe ro i verdensordenen efter Anden Verdenskrig, nu er faldet sammen eller reelt er under afvikling. Tiden efter 1945 kunne man kalde amerikanernes århundrede, men den virkelighed, vi alle konfronteres med her og nu, består ikke længere af USA som det trygge skjold mod de farer, der i den kolde krigs æra pr. definition kom fra øst. Nu skal Europa til at opfatte sig selv som en selvstændig magt i verdenssamfundet. En verdensdel, som kan selv, fordi den *skal* selv. "Det bliver dyrere, men måske bliver vi også gladere," lød Lidegaards håbefulde konklusion. Han forventede ingen ny verdenskrig, men forestillede sig i stedet, at Europa skulle være mere aktiv i udviklingen af nye produkter, som i det lange løb kunne gøre Europa mindre afhængigt af USA.

Umiddelbart fornemmes den nye verdenspolitiske situation absolut ikke tryk. Det samme gælder den forestående holdningsændring til det europæiske selvbillende. Hvordan skal det ske? Kan vi overhovedet klare opgaven? Og i forhold til vores egen lille verden: Hvad kan et lille sted som Ærø bidrage med i den sammenhæng?

Når størrelsesforholdet er Ærø over for hele Europa, må bidraget naturligvis blive tilsvarende beskedent, men der er faktisk nogle konkrete ressourcer, Ærø er leveringsdygtig i.

Vi ved alle sammen, at de fleste blomstrer, hvis det sker i trygge rammer, hvorimod utryghed er lammende for kreativiteten. Og Ærø er et sådant sted, hvor man kan udfolde sig i trygge omgivelser. Alle er kendt og genkendt. Det er ikke nødvendigvis en kvalitet, som alle værdsætter lige meget, men i sin grundform er den positiv. Ingen er ligegyldig, for vi er alle en del af øen, og hvis noget går galt, vil man også få hjælp til at blive rejst op og komme på benene igen. Vi er nemlig sammen om at få det hele til at fungere. Hver for sig kan vi måske ikke udrette så meget, men sammen kan det blive til en del.

På Kunsthøjskolen på Ærø kommer der hvert år nye, håbefulde kunstnerspirer, som møder op med nogle ideer, der kan afprøves i løbet af højskoleforløbet. Ved de halvårslige udstillinger kan man se, hvordan ideer, politik, samfundsspørgsmål, teknik og meget andet arbejder sammen mod målet, som meget ofte er en plads på et af de europæiske kunstakademier. Drømmen realiseres for rigtig mange, for som kursist på Kunsthøjskolen får man de rigtige rammer til at afprøve ting og sager. Man ved jo ikke, om en idé kan bruges til noget, før den er prøvet, så trygheden, tilliden og dermed modet til at tage fejl er afgørende elementer for en vellykket udvikling.

Korsang er et andet godt eksempel. Når alle i koret er trygge, tør man mere – også dumme sig – og i sidste ende *kan* man mere. I amatørkor er det ofte ret begrænset, hvad den enkelte korsanger kan præstere alene. Men i det musikalske fællesskab kan man udrette en hel masse, for sammen bliver vi stærke, vokser i fællesskabet og løfter i flok – så længe vi er trygge.

Et kor, en højskole, en forening, en ø kan være tryghedsskabere, som kan stimulere de sammenhænge, hvor man kan skabe ting og få ideer, der på længere sigt kan give Europa fornyet selvtilid og bidrage til etablering af en ny og tryk verdensorden. Man må begynde i det små og satse på, at det måske kan ende med noget større. Frøene skal sås et sted, og der er god grobund på de danske øer, for dér er trykhed ikke noget, man taler om, men derimod noget, man helt naturligt giver hinanden.